

גליון 728
שנה י"ד תשפ"ו

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר ז"ל

סיפורי חז"ל

דברך אמת ותורתכם אמת

מעשה ברבינו משולם שהיה רופאו של המלך, שאלו המלך פעם: נראה שאבותיך היו כפויי טובה ולא מצא חן בעיניהם הטובה אשר נתן להם הקב"ה. שהרי היה להם מן שהוריד להם הקב"ה מן השמים שהיה בו טעם מעדני מלכים כידוע לכל העולם, אם כן למה התלוננו וביקשו קישואים ושומים שהם מאכלי הפחותים? ענה רבי משולם: אדוני המלך, למחר אשיב לך תשובה. הלך רבי משולם אצל השר שהיה ממונה על מאכלי המלך ואמר לו: יודע אני שהמלך רגיל לאכול אחרי סעודתו שום קטן. מעכשיו אל תוסיף לתת לו עוד שום, כי אני רופאו ויודע שהדבר מזיק לו, וכן עשה אותו, שר ולמחרתו לא הביא לשולחן שומים. כשראה המלך לאחר סעודתו שלא הביאו לפניו שומים כפי הרגלו, כעס ואמר: מדוע לא הבאתם לי שום? השיב לו השר שזה נעשה בפקודת רופא המלך. שאל המלך את רבי משולם: למה פקדת על השר שלא להביא שום? ענה רבי משולם ואמר: ישמעו אונך מה שפיק מדבר, שהרי פעם אחת לא הביאו לך שום ומיד כעסת, ואילו בני ישראל היו רגילים לאכול במצרים מאכלים אלה זמן מרובה כל כך, והנה היו במדבר ארבעים שנה והיו אוכלים רק מן בלי לטעום שום קטן, ולכן התלוננו. אמר לו המלך יפה דיברת, דברך אמת ותורתכם אמת.

(ילקוט מעם לועז)

פרשת השבוע

אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה
(ו' - ו')

פעם הגיע הרה"ק רבי יוסף מקשאנוב זיע"א בן הרה"ק רבי דוד מקשאנוב בעל "דברי חיים" מצאנו זיע"א, עודנו עומד בחדר החיצון אמר לנוכחים דברי תורה ששמע מחותנו, יצא ה"דברי חיים" לחדר החיצון, קרא לו ושאל אותו: מה הוא מדבר? ענה שאומר דברי תורה בשם חותנו. אמר ה"דברי חיים": הארך וואס איז תורה (שמע מה היא תורה) אש א פייער, תמיד שטענדיג, תוקד זאל פלאקערן, על המזבח אויפן הארץ, לא תכבה עם זאל נישט פארלאזן ווערן, והוסיף, אפילו מיד אחר עבירה חמורה כלומר לבל להתייאש.

ואש המזבח תוקד בו (ו' - ב')

מסופר על הרה"ק בעל ה"חידושי הרי"ם מגור זיע"א, שבחן פעם את נכדיו בפרשת השבוע, וכשתירגם לייבילה הקטן לידידיש את הכתוב "ואש המזבח תוקד בו", והדגיש את המלה "בו", שאלו הסבא, במי? השיב לייבילה: באהרן הכהן, אש הקודש צריכה להיות יוקדת בכהן תמיד, התרגש ה"חידושי

הרי"ם" מהפירוש המקורי של נכדו הקטן, ובתום דבריו חיבקו וקרא באוזני הנוכחים, מובטחני בנכדי זה שיהא מורה דרך לישראל בהפצת תורה ובעבודת הבורא, ואומנם ברבות הימים נתקיימו דברים אלה של בעל "חידושי הרי"ם" וכשגדל ליבילה ישב על כסא קדשו של סבו הגדול, הלא הוא הרה"ק רבי יהודה לייב מגור בעל "שפת אמת" זיע"א.

ויעש אהרן ובניו את כל הדברים (ג"ח - ל"ו)

אומר רש"י: להגיד שבחן שלא הטו ימין ושמאל. מסופר: יום אחד פנה הגה"ק ה"החתם סופר" זיע"א אל אחד המתפללים וביקש ממנו שיעבור לפני התיבה, אך הלה העמיד פנים של עניו כביכול, משך בכתפיו ונרתע כמי שאינו ראוי לכבוד גדול כל כך. אמר לו ה"החתם סופר": על הפסוק "ויעש אהרן ובניו" אומר רש"י "שלא הטו ימין ושמאל", כלומר: הם לא משכו בכתפיהם ימין ושמאל מרוב ענווה, ולא העמידו פנים כמי שאינם ראויים לכך, אלא משנצטוו לעשות, קמו ועשו, סיים "החתם סופר" ואמר: ענווה יותר מדי אף היא מין גאוה נחשבת.

זמני השבת

פרשת צו - הגדול

זמני כניסת השבת

ירושלים: 6:19 ת"א: 6:34

זמני יציאת השבת

ירושלים: 7:33 ת"א 7:35 ר"ת: 8:10

שתיקתו של הרבי אמר לבנו בקורת רוח

יפה הייתה מכל הקולות שבעולם

שנים רבות חיכה ר' שלמה לבן זכר, תפילות ותחינות רבות שפכו ר' שלמה ואשתו לפני בורא כל העולמים, אצל רבים מצדיקי דורו הזכיר את עצמו, כדי להתברך מפיהם. ותפילותיהם וציפיותיהם לא היו לשוא, היה זה ערב שבת כאשר אנשי העיירה נתבשרו שלר' שלמה נולד בן זכר, השמחה בביתם היתה רבה, שמחת הברית עברה מתוך שמחה גדולה, כאשר רבים מיהודי העיירה נטלו בה חלק, רבה של העיירה שימש כסנדק, ומוהל מומחה הוזמן מעיר סמוכה להכניס את הרך הנימול בבריתו של אברהם אבינו ע"ה. ר' שלמה ערך סעודה כיד המלך, כמובן שלא שכח את אביוני העיר שכולם הוזמנו וזכו להתענג בתענוגי בשר ודגים.

השנים חלפו, הרך הנימול גדל והיה לבחור ירא שמים, נח לשמים ונח לבריות, בישיבה היה בין הבחורים הלמדנים והיסב נחת רבה להוריו ולמוריו. עד לאותו יום בהיר, בה הודיעו שלטונות הצבא לר' שלמה, שבנו חביבו מחוייב גיוס, ועליו להתייצב תוך כמה שבועות במפקדה הצבאית, ולהפוך לחייל מן המניין של הצבא הקומוניסטי. חייו השלווים של ר' שלמה וזוג' הופרו בבת אחת, תפילות רוויות דמעות היו מנת חלקם יום ולילה, השתדלויות רבות שלא העלו דבר, והייאוש כמעט ומלאו את לבם, כשאחד מידידיו הציע לו לנסוע אל הרה"ק רבי מנחם מענדל בעל ה"צמח צדק" מליואבאוויטש זיע"א (יומא דהילולא י"ג ניסן), שבברכותיו פעל ישועות גדולות לבני ישראל, על אף המרחק הרב שהיה עליו לנסוע, לא חשב ר' שלמה פעמיים, ויצא לדרך עוד באותו היום.

ימים ולילות שרך עצמו בדרך עד שהגיע לביתו של ה"צמח צדק", כשספר התהילים לא מש מידו, המתין לתורו להיכנס לרבי, וכשהגיעו תורו, ואך דרכו רגליו בחדרו של הצדיק, פרץ בבכי מהתרגשות ופחד גם יחד, ושפך לפני הרבי את מר שיחו:

"בן יחיד ויקר יש לי, ועתה הגיע לגיל הגיוס, ובתוך שלושים יום עליו להתייצב במפקדה הצבאית בעירו, שם יוחלט גורלו לשבט או לחסד, בריא ושלם הוא ב"ה בני יקירי, טוב רואי, ובדרך הטבע אני לא רואה שום סיבה לשלילה או לדיחוי, "רבי" זעק היהודי מקירות לבו, "מה אעשה לבני ביום שידובר בו?" האב האומלל לא היה צריך לפרט את חששותיו הגדולים, השירות הצבאי כרוך בקשיים רבים, ובסכנות לגוף ולנשמה, שמירת שבת, כשרות, וקיום המצוות, בגדר מסירות נפש הן, ואין כמעט אפשרות לבחור יהודי בצבא הקומוניסטי, להישמר ולהישאר שומר תורה ומצוות. אנא רבי! זעק מנבכי ליבו, בטל את הגזירה הנוראה מכל, צדיק גזור והקב"ה מקיים.

ה"צמח צדק" האזין לשיחת האב הכאובה בקשב רב, מצחו הבהוק נתמך בידו העדינה, הוא ישב זמן רב כשעניו עצומות, אך לא הגיב במאומה. הלחץ בלב האב השבור גבר, שתיקתו של הרבי כמעט הטריפה את דעתו, הלוא טרם בואו לכאן, סיפרו באוזניו חסידים אשר התגוררו בעירו, אותות ומופתים גדולים, ישועות ונפלאות אשר פועל הרבי עבור היהודים הבאים אליו להתייעץ עמו ולהתברך מפיו, ומשום מה דוקא הוא נתקל בחומה של שתיקה, באטימה שאינו מבין את פירושה.

אך היהודי שלבו כמעט ונשבר וכמעט נתייאש, לא הרפה, שוב ושוב שטח בבכי גובר והולך את בקשתו לפני הרבי, וציין כי בן זה יחיד הוא לו, וכי מועד הגיוס מתקרב, ואנה אני בא, בלי בני יקירי זה, טוב מותי מחיי, התייפח בבכי קורע לב. אך דבריו ודמעותיו כמו שבו ריקם, דומה היה כי אין הרבי מקשיב כלל לדבריו.

כסופו של דבר יצא מלפני הרבי, כאשר אך ברכת שלום מהדהדת באוזניו, הצדיק לא הבטיח מאומה, בלית ברירה ובלב שבור ורצוף, עלה היהודי על העגלה ויצא חזרה לדרך הארוכה לביתו. כשהגיע לביתו, סיפר לאשתו ולבניו על האכזבה הגדולה שהיתה מנת חלקו בביקורו אצל הרבי. הללו ניסו לעודדו, שבוודאי משהו שמימי מסתתר מבעד לשתיקתו של הצדיק, ואל לו להיכנס חלילה לייאוש, ישועת ה' כהרף עין.

בצר לו, הרבה האב בתפילות ובתחנונים, ועל אף מועקת לבו, לא פסק מלקוות ולצפות לישועה, הרי שערי דמעות לא ננעלו, וגם התפילות הרבות יעשו מחצה, וככל שהתקרבו הימים למועד ההתייצבות, כן הרבה בתפילותיו ובעתירותיו, ספר התהילים לא מש מידו, כשדמעות חמות מרטיבות את הדפים הישנים של התהילים.

כבוא היום בבוקר השכם, קמו ר' שלמה ובנו ולבותיהם הולמים, מועד ההתייצבות נקבע לשעה מסוימת והמפקדה הצבאית מתנהלת על פי תקנות קשוחות, דינו של המאחר חמור מאד, עד כדי כניסה לבית הסוהר, לאחר תפילה ואכילת פת שחרית, יצאו האב ובנו ממפתן ביתם ועיניהם מצפות לישועה, אך עוד לא הספיקו להתרחק ממטחווי הבית, והנה לקראתם יהודי דל בשר וכפוף קומה, בראותו את הבאים לקראתו, הניח יד ימינו על לבו, ובקול צרוד קרא "יהודים יקרים, מדרך ארוכה באתי הנה, ועדיין לא בא אוכל לפי, אנא בטובכם הגישו לי פת לחם לאכול וצפחת מים לשתות ותחיו את נפשי אוי".

פניו המוריקים של ר' שלמה החווירו, בדיוק עכשיו כאשר כל רגע יקר הוא מפו, אם די בידיו הריקניות לקראת ההתייצבות גם יאחר, בדיוק בזמן גורלי זה צץ יהודי זה כמו מבטן האדמה. העני הבלתי מוכר, נושם ונושף בכבודות, וימינו נתונה עדיין על לבו כמו עוצר הוא בעדו מפרוח מגופו.

משל ונמשל

ועל הכל אנחנו מודים לך

משל ליהודי, בעל משפחה, שעבד באחד המפעלים המשגשגים באיזור מגוריו, ופרנס את בני משפחתו בכבוד. אך לא לעולם חוסן, המפעל נקלע לקשיים, ותוך זמן לא רב מצא האיש את עצמו, יחד עם עוד עשרות עובדים ותיקים, מחוסר עבודה. תחילה ניסה את מזלו במפעלים אחרים, ניסה את מזלו גם בתחומים אחרים, לא בחל בהצעות עבודה. מוכן היה לעשות את כל מה שידרש, ובלבד שיוכל להמשיך לפרנס את בני ביתו בכבוד. אך לשווא. והוא נותר "מובטל". בלידת ברירה מצא האיש את עצמו אוסף תרומות, ומקבץ פרוטות כאחד מעניי העיר. הבושה צורבת, הביונות נוראים, הלב נצבט מכאב. הוא כמעט נסוג. אך קולות הילדים הרעבים גברו על הבושה הטבעית והוא נותר לקבץ נדבות. ימים עברו, שבועות חלפו, והוא התחיל להתרגל. הבושה כבר לא צרבה כמקודם. אולם האור שבעיניו כבה, גבו שהיה פעם זקוף בבטחון עצמי, הפך לכפוף. ביום מן הימים, בעודו גורר את רגליו מדלת לדלת, מצא את עצמו עומד מול ידיד משכבר הימים שהיה עשיר. הוא עמד נבוך, הידיד קיבל אותו בסבר פנים יפות, וביקשו להכנס עמו אל הבית פנימה. ראובן פרץ בבכי. סיפר על המצוקה הנוראה, על הביון והבושה, על כאב הלב ויסורי הנפש. בעל הבית מחזה דמעה מקצה עינו. הוציא פנקס המחאות ואמר: ידידי ורעי, מצוקתך נגעה לליבי מאד. מוכן אני איפוא להקציב לך סך חודשי של 1500\$ לפרנסת ביתך, אולם בתנאי שתבטיח לי שלא תעסוק יותר בקיבוץ נדבות. החל מהיום תוכל לבוא אחת לחודש לביתי ולקבל את הסכום, עד שתמצא עבודה כלבך. במילים מרוסקות מהתרגשות הוא הודה מעומק לבו על החסד העצום. הבעת פניו אמרה הכול. וכך, מדי חודש בחודשו ניגש אל בית ידידו, קבל את המעטפה, ולא שכח להודות על החסד. כעבור תקופה פונה ראובן לידידו הנדיב בשאלה: אולי תואיל בטובך בדרכך למשרד לשים את המעטפה בתיבת הדואר שלי? העשיר בעל לב הזהב מסכים, ומדי חודש שוכנת לה מעטפת האלף וחמש מאות בתיבת הדואר. שלוות החיים חזרה לשכון בביתו של ראובן. משהגיע ראש חודש ניסן המבשר את בואו של חג הפסח, החל ראובן לדאוג, כי באלף וחמש מאות דולר, שבהחלט מספיקים להוצאות הבית החודשיות, לא יספיקו לחגוג את חג הפסח כהלכתו. כשירד לתיבת הדואר להוציא את המעטפה החודשית, הופתע מאד שבנוסף לאלף וחמש מאות הדולרים נוספו אלף דולר נוספים, כשאליהם מצורפת ברכה חמה לחג כשר ושמח. האור חזר לעיניו. שמחה מילאה את לבו, הוא יוצא אל הרחוב, וממהר למשרדו של מיטיבו. הוא מתפרץ לחדר ובבכי נרגש הוא מודה על אלף הדולרים ששלח לו לכבוד החג. "אלף?? זה כל מה שהיה במעטפה?", תמה האיש. "לא, על האלף חמש מאות אני כבר לא מדבר, נו... זה הרי... קבוע!..."

הנמשל: כוחו של הרגל, נזכור להודות לבורא יתברך שמו גם על המובן מאליו, גם על מה שכבר הורגלנו שלא להודות לו.

(בשם אחד המגיידים)

והיהודי שאצה לו הדרך, הביט בו ברחמנות מהולה ברתחה, וכבר אומר הוא לומר לו כי מימינו ומשמאלו מקדם ומאחור, מתגוררות משפחות יהודיות טובות לב ופתוחות ידיים, ואלו בוודאי ישמחו להשביע רעבונו ולהקל צערו, אך ירחם ויסטה מנתיבו כי נחפו הוא לדרך קשה, והוא עצמו זקוק לרחמי שמים מרובים. אבל מחשבות אלו תופסות מוחו רק לשניות מועטות, כי מיד התנער הוא מהן, כאילו שוכח את מצבו ואת צערו דאגתו העצמיים, וברוחב לב ובסר פנים יפות, הזמין את האורח הרעב פנימה לביתו ואמר: "בוא אחי היקר אכול ושתה וברך את האלוקים", נכנס האורח נוטל ידיו, מברך ואוכל ושותה, ומותיר, ועיניו אורו, "כשם שהחייטני" אמר לבעל הבית "כן יוסיפו לך משמים חיים וטובה וברכה". וכבר נחפו העני לדרכו, והיהודי זרו את בנו "הבה נודרו, כי אצה לנו הדרך", שלא נאחר חלילה ונענש על כך.

אצו ורצו כל הדרך, וכשהגיעו ברגע האחרון, נכנסו שניהם לבית המפקדה, והממונים על הגייסות הביטו בבחור הנושם ונושף בכבודות, מחמת יראה ופחד ומרוב בהילות, הממונים הביטו בו בעיניים זועמות, והבהילו את הרופא לבדוק את הבחור היהודי שהגיע זה עתה, אם ראוי הוא לשרת בצבא, הרופא הצבאי בחן את הבחור מכף רגל ועד ראש, נקש על ראשו, הביט לתוך גרונו, בדק את אוזניו, הצמיד ידיו זו לזו, והפטיר ספק ככעס ספק בקוצר רוח: "שלחו מעלי גופות שאינן ראויות למדי צבא". ר' שלמה ובנו המאושרים, נסעו הביתה ובידיהם כתב השחרור של הבן מהצבא, עיני שניהם ולגו דמעות התרגשות, תודה והודיה להשי"ת. כעבור זמן מה נמלך היהודי ונסע ל"צמח צדק" שתיקתו של הרבי" אמר לבנו בקורת רוח, "יפה הייתה מכל הקולות שבעולם, מן הראוי כי אבשר לו את הבשורה הטובה".

כשנכנס לחדרו של הרבי, האיר לו ה"צמח צדק" את פניו הקדושות ואמר: "בבואך לפני לא אמרתי לך מאום, יען כי לא ראיתי בעבורכם שום פתח לישועה, אמור נא לי מה עשית באותו יום אשר בזכותו זכיתם לישועה הגדולה חוץ לדרך הטבע?" היהודי נדהם, לרגע התגלגלו מחשבותיו אחרונית, ולפתע נזכר הוא, ושח באוזני הרבי את סיפורו של אותו עני שביקש דבר מה להסעיד לו באותו יום גורלי, שמא ואולי יש קשר בין זה לזה, הרבי חייך ואמר: "אכן, שערי רחמים סגורים היו בעבורכם, אך פעולה זו של חסד ודוקא בומן ובעת כה לחוץ, פתחה לפניכם את שערי הרחמים לרווחה, מצווה זו שקיימתם בהכנסת אורחים ובמתן אכילה ושתיה לאדם עני ורעב, התייצבה לפניכם להמליץ טוב בעדכם, צדקה מעבירה את רוע הגזירה".

צ'ין אדם לחברו

אצילותו של הרב מפונוביז'

מסופר על הרב מפונוביז', הרה"ק רבי יוסף שלמה כהנמן זיע"א, יום אחד ישב אצלו אדם מוזר שהכרת פניו ענתה בו כי איננו שפוי לגמרי בדעתו. הלה ישב והשמיע באזני הרב סיפורים דמיוניים. הרב כהנמן באצילותו יושב ומקשיב לו באורך רוח, בסבלנות מרובה, מבלי לגלות, חלילה, שמץ של אי שביעות רצון. בני הישיבה, שנכנסו באקראי אל הבית, רצו לקרוא בתחבולה לאיש החוצה, לבל יוסיף להיות לטורח, אולם הרב הבחין בכוונתם ורמו להם שיניחו לו. כיון שהתאחרה ישיבתו יתר על המידה, ניסתה גם הרבנית "לשחרר" אותו בטכסיס אחר. היא קראה לבעלה הרב לבוא אל השולחן לסעוד ארוחת ערב, בתקוה שהלה יבין כי הגיעה שעתו ללכת מהמקום. אולם, לגודל הפתעתה, באותו רגע הציע הרב מפונוביז' לאיש "יבוא מר ויצטרף אלינו לסעודה". אחר כך ישב הלה והמשיך בדבריו עמו עוד שעה ארוכה.

מעשה רב של החזון איש

כשהגיע הרה"ק ה"חזון איש" זיע"א לראשונה לבני ברק, היה גר בשכירות בדירה ברחוב הרב שר פינת רחוב בן פתחיה. לאחר תקופה הודיע ה"חזון איש" לבעל הדירה שהחליט לעזוב את הדירה, כי שמע ששכר הדירה התייקר ואין באפשרותו לשלם את השכר הגבוה. אמר לו בעל הבית: "לא ביקשתי כלל להעלות את דמי השכירות, וברצוני שהרב ישאר לגור בדירה". אמר לו החזון"א "אינני רוצה להישאר, אינני חפץ שלא תעלה את המחיר בגלל שאינך רוצה לקחת ממני, ומכיון שלשלם את תוספת ההעלאה אין באפשרותי, לכן החלטתי לעזוב את המקום. ואכן החזון"א עבר לגור בבית אחר.

עוזב תעוזב עמו

מסופר: פעם הלך הרה"ק מנחם מענדל מליובאוויטש זיע"א מביתו לכיוון בית המדרש, בתוך כך הבחין באיש מבוגר

הסוחב שתי מזוודות כבדות, ניגש האישי אל הרבי שעבר לידו ואמר לו: "ר' יהודי אולי הנכם מוכנים לעזור לי לשאת מזוודה אחת?" "המשא כבד עלי מאוד" לקח הרבי מידו בשמחה את המזוודה ושניהם צעדו יחד כאשר כל אחד מזוודתו בידו" אחד מרבני חב"ד שהלך בסמוך, נבהל מאוד לראות ממקום הילוכו את הרבי סוחב בידו את המזוודה הכבדה, אך לא היה לו האומץ לגשת אל האישי ולהעיר לו על כך בנוכחותו של הרבי.

התחיל הרב לרקוע ברגליו ולעורר קצת רעש על מנת שאותו יהודי יהפוך את פניו אליו ואז יוכל להעיר לו, אך לדאבונו לא החזיר האישי את פניו וכך המשיכו ללכת עם המזוודות הכבדות בידיהם, בעודם צועדים שמע הרבי את היהודי המשמיע אנחות כבדות, כאשר שאלו הרבי על מה ולמה הוא כה נאנח? ענה לו האמן ל' ר' יהודי שכבד עלי מאוד המשא שהנני סוחב בידי, ללא אומר ודברים לקח הרבי ממנו גם את המזוודה השניה, וכך המשיכו ללכת כאשר שתי המזוודות הכבדות בידיו של הרבי, הרב שפסע מאחוריהם וראה את מעשהו האחרון של אותו יהודי לא יכול להבליג עוד, הוא התקרב אל האישי והוא החל להשתעל בקול מאחוריו, הפעם הפנה כבר היהודי את פניו לעבר המשתעל, אז רמו לו כי האישי שנושא את מזוודותיו אינו אלא הרבי מליובאוויטש, כאשר שמע הישיש את דבריו, נבהל מאוד ועצר מלכת, הוא תפש את ראשו בידו והחל לקצוף על עצמו: געוואלד מה עשיתי השתמשתי עם הרבי מליובאוויטש לסחוב את המזוודות שלי, אוי לי ואבוי לנפשי, כראות הרבי שהיהודי עצר מלכת ומשמיע דיבורים של צער וכאב, שאלו מה קרה ועל מה ולמה נעצר פתאום מלכת? החל היהודי לבכות כי לא ידע כלל עם מי הוא משתמש לצרכיו הפרטיים, ומי יודע אם יכפרו לו מן השמים על מה שעשה, ענה לו הרבי ומה עם מצוות "עוזב תעוזב עמו" האם מצווה זו ניתנה רק לאנשים אחרים ולא לך?

תלולא דצדקיא

שבת קודש י' ניסן

מרים הנביאה בת עמרם (ב"א תפ"ז)

יום ראשון י"א ניסן

רבינו משה בן נחמן רמב"ן (ה"א כ"ט)

הרה"ק רבי ישעיהו ב"ר אברהם הורוויץ (של"ה - ש"צ)

יום שני י"ב ניסן

רבי מרדכי זיסקינד סג"ל לנדא מסטרי ב"ר

יואל משה (תרט"ז)

יום שלישי י"ג ניסן

רבינו יוסף קארו ב"ר אפרים (בית יוסף-של"ה)

רבינו משה אלשיך ב"ר חיים (אלשיך-שנ"ז)

הרה"ק רבי מנחם מענדל ב"ר שלום שכנא

(ה"צמח צדק" מליובאוויטש - תרכ"ו)

הרה"ק רבי יואל משאך ב"ר חיים (תרמ"ו)

יום רביעי י"ד ניסן

הרה"ק רבי אשר ישעי' מראפשיץ ב"ר אליעזר

ליפמן (תר"ה)

הרה"ק רבי אברהם יפהן מנובהרדוק ב"ר צבי

אשר יפה (תש"ל)

יום חמישי ט"ו ניסן

יצחק אבינו

הרה"ק רבי מאיר מקריסטינופאלי ב"ר צבי

(יד המאיר - תקע"ה)

הרה"ק רבי אלישע ב"ר ברוך מגורליץ (תש"א)

יום שישי ט"ז ניסן

לוי בן יעקב משבטי קה

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

עצונה הלכות

מאת הרה"ג נטילאל הכהן רביטביץ שליט"א
מדרש "ב' אב' אורח" רפרום יוסף הרש"ס על המערים.

הלכות לימי ניסן (ב')

א) קטן שאינו יודע מה שמספרין בלילה מיציאת מצרים, מותר להאכילו מצה אפילו בערב פסח. (רמ"א אורח סימן תע"א סעיף ב')

ב) מצות חמץ של מכונה, אין לאכול בערב פסח, אבל מראש חודש ניסן אין להחמיר בזה. (שו"ת שבט הקהתי, ח"ג סימן ק"ג)

ג) שואלין ודורשין בהלכות הפסח קודם הפסח שלשים יום.

(שו"ע אורח סימן תכ"ט סעיף א')

ד) אין אומרים תחנון בכל חודש ניסן. (שם סעיף ב')

ה) אין אומרים צדקתך בשבת במנחה בכל חודש ניסן. (שם)

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות דפוס פוסטר

דפוס אישי מקצועי

08-8422112 ההגנה 54 רחובות

P6422112@gmail.com

לע"נ הרה"ק

רבי מנחם מענדל ב"ר שלום שכנא

(ה"צמח צדק" מליובאוויטש) זיע"א

לבלע י"ג ניסן תנצב"ה